

KAAI
THEATER

BRUSSELS
DANCE

Wowmen!
Gender • Art • Society

METTE INGVARTSEN
21 pornographies

9>10/03/2018 • 20:30 • Kaaitheater
performance/dance • 75 min.

EXTRA Join us for a post-performance talk on **Friday 9/03** with **Mette Ingvarsten**,
moderated by Tom Engels.

21 pornographies

NL Dat pornografie zich tot diep in onze samenleving heeft geworteld, wil Mette Ingvarsten onderzoeken én onthullen. In dit vierde deel van haar cyclus *The Red Pieces* – na de solo *69 positions* (2014), de groepschoreografie *7 Pleasures* (2015) en het onderzoeksproject *The Permeable Stage* (2016) – mixt ze fysieke acties met verhalende passages, waardoor ze je als het ware een mentale choreografie voorschotelt. Opnieuw kijkt ze door een vergrootglas naar seksualiteit – met een buitengewoon intense voorstelling als resultaat.

- De Deense danseres en choreografe Mette Ingvarsten studeerde af aan PARTS in 2004, en was artist-in-residence in het Kaaitheater voor de periode 2013-2016.

FR Mette Ingvarsten souhaite étudier et dévoiler le profond enracinement de la pornographie dans notre société. Dans ce quatrième volet de son cycle *The Red Pieces*, – après le solo *69 positions* (2014), la chorégraphie de groupe *7 Pleasures* (2015) et le colloque *The Permeable Stage* (2016) – elle marie les actions physiques et les passages narratifs, nous présentant pour ainsi dire une chorégraphie mentale. Une fois de plus, elle passe la sexualité au crible avec pour résultat, un spectacle d’une intensité exceptionnelle.

- La danseuse et chorégraphe danoise Mette Ingvarsten a achevé ses études à PARTS en 2004 et a été artiste en résidence au Kaaitheater de 2013 à 2016.

EN Mette Ingvarsten aims to explore and expose the fact that pornography has rooted itself deep within our society. In the fourth instalment of her *Red Pieces* cycle – which follows the solo *69 positions* (2014), the group choreography *7 Pleasures* (2015), and the research event *The Permeable Stage* (2016) –, she mixes physical actions with narrative passages, presenting you with a veritable mental choreography. She again holds up her magnifying glass to sexuality – resulting in an extraordinarily intense production.

- The Danish dancer and choreographer Mette Ingvarsten graduated from PARTS in 2004, and was an artist-in-residence at the Kaaitheater from 2013 until 2016.

'BREAKING NEWS LIJKT OP EEN ORGASME'

interview met Mette Ingvarsten door Charlotte De Somviele (De Standaard, 23/11/2017)

Hoe subversief is een naakt lichaam nog? In *The Red Pieces* gaat Mette Ingvarsten na hoe onze visie op seks veranderd is, van de romans van Markies de Sade en de seksuele revolutie eind jaren 60 tot seksrobots vandaag.

*69 positions, 7 Pleasures, 21 pornographies, To come (extended)**. Nee, het zijn geen titels van softpornofilms, maar van voorstellingen van de Deense choreografe Mette Ingvarsten. Ingvarsten werkt sinds 2004 in Brussel en is sinds kort een van de nieuwe huisartiesten van de Berlijnse Volksbühne. In haar cyclus *The Red Pieces*, waarvan twee nieuwe delen deze week in première gaan op het Next-festival, onderzoekt ze de rol van seksualiteit in onze samenleving waarin porno overal lijkt te zijn.

'*The Red Pieces* vertrekken van het idee dat onze intieme en publieke leefwereld steeds meer naar elkaar toegegroeid zijn', vertelt Ingvarsten. 'We gooien persoonlijke informatie te grabbel op sociale media, veiligheidscamera's volgen ons overal en ons surfgedrag wordt stiekem geanalyseerd door bedrijven die er winst uit halen. Hoe verandert dat onze beleving van een privékwestie zoals seks?'

In haar eerste voorstelling *69 positions* bracht Ingvarsten de performancekunst van de jaren 60 terug tot leven. Daarin gingen performers vaak naakt de straat op of zochten ze de fysieke grenzen van hun lichaam op. Tegen de achtergrond van de seksuele revolutie en de feministische strijd hadden die acties nog een politieke kracht, zegt Ingvarsten. 'In de jaren 60 was er een direct verband tussen kunst en protest tegen kernwapens, kapitalisme en sociale ongelijkheid. Kunstenaars zoals Yayoi Kusama protesteerden naakt op Wall Street, in *Meat joy* (1964) van Carolee Schneemann besmeurden dansers elkaar met rauw vlees als aanklacht tegen de Vietnamoorlog.'

Seksrobots

Maar wat betekent een naakt lijf vandaag nog, nu seks *big business* is geworden en borsten en billen op elke billboard te vinden zijn? De politieke kracht ervan lijkt vervangen door haar marktwaarde. 'Na de bevrijdingsbeweging is seksualiteit doorgestroomd tot in alle domeinen van onze samenleving. Tv, internet en reclame zijn overgeseksualiseerd. Plezier en frustratie, de mechanismen van porno, zijn overal terug te vinden. Denk bijvoorbeeld aan hoe reclame ons opwindt. We bereiken een hoogtepunt als we een product kopen, waarna de frustratie volgt en we ons weer iets nieuws moeten aanschaffen. En misschien zijn we zelfs zo verslaafd aan *breaking news* omdat het op een orgasme lijkt.'

Het is dus niet de alledaagse verschijningsvorm van onlineporno die Ingvarsten interesseert, wel de link tussen seks, commercie en politiek. 'Ook de farmaceutische industrie en de overheid hebben een enorme invloed op hoe wij seks beleven. Viagra en de pil veranderen onze hormoonhuishouding en libido. Maar ook baby's die zonder duidelijk geslacht worden geboren, worden van bij de geboorte gemanipuleerd. In vrijwel heel Europa, met Duitsland als uitzondering, moeten ouders van de wet meteen beslissen of ze hun kind laten opgroeien als jongen of meisje.'

En dan is er nog de technologische revolutie die onze visie op seks ingrijpend veranderd heeft. Seksrobots of 3D-geprint erotisch speelgoed zijn geen uitzondering meer. Liever dan hierover een moreel standpunt in te nemen, waagt Ingvarstsen zich aan een gedachte-experiment. In *7 Pleasures* laat ze twaalf naakte performers een hitsige 'objectorgie' uitvoeren. Ze schuren tegen alles wat los of vast zit: een kamerplant, een tafel, een lamp. 'Objecten worden in reclame heel seksueel voorgesteld, denk bijvoorbeeld aan hoe Apple uitpakt met tactiele smartphones. Wat als we ons inbeelden dat objecten gevoelens hebben waarmee we in dialoog kunnen gaan?'

Ultiem orgasme

In haar twee nieuwe voorstellingen werkt Ingvarstsen deze kwesties verder uit. *To come (extended)* is een bewerking van haar gelijknamige stuk uit 2005. In anonieme *morphsutes* gaan vijftien performers in een soort massaorgie op zoek naar het ultieme orgasme. Door dat orgasme extreem op te drijven of te vertragen, wil Ingvarstsen de commercialisering van intimiteit aan de kaak stellen.

In de solo *21 pornographies* traceert de choreografe de historische evolutie van porno, van de romans van Markies de Sade tot de eerste legalisering van pornofilms in Denemarken in 1967 tot oorlogsporno vandaag. 'Vandaag is seksueel geweld op de werkvloer, maar ook in ons alledaags - leven, een belangrijk thema. *21 pornographies* gaat daar niet expliciet over, maar het stelt wel die onderliggende machtsrelaties in vraag.' Een ding is alvast zeker: na *The Red Pieces* kijk je nooit meer op dezelfde manier naar seks.

* *to come (extended)* is dit najaar te zien in het Kaaitheater

'TODAY, PORNOGRAPHY IS CONNECTED TO AN EXTREME INDIVIDUALISATION'

fragments from an interview with Mette Ingvarsten by Tom Engels, (Volksbühne, December 2017)

21 pornographies (2017) and to come (extended) (2017) are part of a series called *The Red Pieces*. What does this series stand for and what is the red thread in the exploration of the works that are part of it?

The Red Pieces all deal with sexuality – not as an autonomous field of expression – but as something that directly permeates into other areas of the social and political sphere. The series started with *69 positions* (2014) and *7 Pleasures* (2015), choreographies in which I was very interested in the history of sexuality and how it together with nudity has appeared in performance art and choreography. I was looking back at the sexual liberation movement of the 1960s, where nudity was often used as a tool to protest against war, capitalism, nuclear power and more generally fixed societal structures. I approached the historical as a way of trying to understand where we are at in regards to sexuality today. That is, in a time where pleasure and desire has been coopted by commercial economies and where borders between private and public space are blurring more than ever.

The two pieces that you created last year stand out in the sheer contrast they create to one another. Not only in the different dimensions (a solo vs. a group choreography with 15 dancers), but also in the atmosphere and world image they propose – they almost seem to be each other's antipodes. Does the contrast between the two pieces say something about the time in which they were created?

It was very important for me to develop these two performances simultaneously, to literally switch from one to the other over the course of a year of making them. In a way *to come (extended)* is the flip side of *21 pornographies*. In *21 pornographies* I'm diving into the dark side of sexuality and power as a political encounter. It doesn't directly deal with pornography as we know it from extensive mainstream online circulation, but it rather looks at the history of pornographic representations in art and culture at large. I think the dark mood of the performance corresponds to the time in which we find ourselves right now, as a general social political climate. The piece inquires into what happens when we look at things that discomfort us, things that are violent, brutal and cruel, and what happens to us if we attempt to look at them anyhow and openly? With *to come (extended)* we are rather trying to search for a potential way out of these oppressive states, or other ways of practicing life. As sexuality is also a place for experimentation and joyful existence, we try to think of it as a way to transform power relations and to construct ourselves out of oppressive ones. I consider joy as a feminist strategy to resist oppressing structures of power that the solo addresses in a more explicit way.

You choose the theatre as a place to rethink sexuality, pornography, and power, and how they are interwoven with our current sociopolitical regime. What is the impetus for trying to rethink those issues in a public context?

Today, pornography, at least in its mainstream appearance and use, has an isolating effect. The masturbatory is a solitary given, which is connected to an extreme individualisation. To me this 'do-it-on-your-own' attitude speaks very much against the social. By bringing the questions addressed by these performances into a collective space, the issues are pulled away from the isolated space of experiencing pornography and sexuality alone. The screen interface has become the predominant

source for receiving sexual imagery today. But this has little to do with the experience of sitting together, looking with others at the propositions I make in the theater. To bring the concerns onto the stage, is in a way to forcefully strive for a public reflection. Today we can see how questions of sexuality and power overflow the public sphere and the public discussion. We are in a time in which these concerns have to be publicly addressed and collectively discussed, not only to acknowledge the operations of power but also to structurally transform them.

* This fall, *to come (extended)* will be on the programme at the Kaaitheater

credits

concept, choreography & performance Mette Ingvarsten | **light** Minna Tiikkainen | **sound design** Peter Lenaerts | **set** Mette Ingvarsten & Minna Tiikkainen | **dramaturgy** Bojana Cvejić | **technical director** Hans Meijer | **assistant choreography** Dolores Hulan | **assistants production** Manon Haase & Elisabeth Hirner | **sound technician** Adrien Gentizon | **company management** Kerstin Schroth | **a production of** Mette Ingvarsten/Great Investment | **co-production** Kaaitheater, Volksbühne, PACT Zollverein, Kunstencentrum BUDA, Les Spectacles vivants – Centre Pompidou, Dansehallerne, BIT Teatergarasjen, Julidans, CCN2 – Centre chorégraphique national de Grenoble | **with the support** of Nanterre-Amandiers, Centre Dramatique National, Musée de la Danse/Centre Chorégraphique National de Rennes et de Bretagne & Kustentwerkplaats Pianofabriek | **funded by** The Flemish Authorities, The Flemish Community Commission (VGC) & The Danish Arts Council

DANCE DAY AT KAAITHEATER 28/04

For the third time, Dance Day – along with Flemish and Brussels dance organizations – invites you to sample dance in all its forms. At Kaaitheater and the Kaaistudios, you will encounter these choreographers: **Jonathan Burrows & Matteo Fargion** | **Anneleen Keppens** | **DD Dorvillier** | **Mette Ingvartsen**

**JONATHAN BURROWS,
MATTEO FARGION**
Any Table Any Room

Jonathan Burrows, dancer and choreographer.
Matteo Fargion, musician and composer.
Always the two of them... but not this time!
They invite four local artists to address the subject of 'the possibility and impossibility of community'. The ingredients? 72 clay objects created by the performers, group singing and Indian drone sounds on smartphones.

Kaaistudio's • 25>26/04

**DD DORVILLIER & SEBASTIEN
ROUX/HUMAN FUTURE DANCE COPRS**
Only One Of Many

How does your perception of a dance or music sequence change when it is combined with a different choreography or a different musical composition? What meanings, impressions and images are conjured, and what unexpected relationships to listening and looking are stirred?

Kaaitheater • 27>28/04

ANNELEEN KEPPENS
The moon is the moon is the moon

The moon is the moon is the moon deconstructs the structure of a dance trio and exposes its building blocks. Just like the preparatory sketches for a painting, the performance begins with various perspectives and movements. The individual layers that you discover in the choreography invite you to see things in new ways.

Kaaistudio's • 27>28/04

METTE INGVARTSEN
Lecture on *The Red Pieces*

Mette Ingvartsen gives a lecture on the relationship between sexuality, pleasure, performance, and economy. She reflects upon the way borders between private and public space are dissolving and how this process is fueled by an increasing demand for self-performance and self-exposure.

Kaaitheater • 28/03